

На голѣмѣя площадъ, предъ църка, се тълпѣха много хора. Оркестрантъ свирѣха на широка площадка. Когато поближи чашъ за поване, музикантитѣ влѣзоха вътре. Любопитнитѣ граждани, които се бѣха сбрѣли, се разпръснаха. На площада останаха нѣколко вестникарчета и вторачено гледаха къмъ входа на църка. По-нататкъ, до електрически стълбъ, се бѣха събрали четири рошави деца съ малки сандъчета подъ ржка, изъ които се подаваха четки за лѣскане на обувки.

Отъ срещната улица се показа една фигура на полицай. Мал-китѣ ваксаджийчета съ бѣтъ напустаха площада..

Вестникарчетата се бѣха доближили до входа и се молѣха на единъ отъ прислужничинитѣ, да ги пусне безъ пари..

Върху платното на църка бързо премина сѣнка на едно дете и се заруди въ мрака. Тази сѣнка бѣше на Борко. Чернитѣ му очи дебѣха плахо удобно мѣсто, за да влѣзе. Той най-после намѣри една празнина между платното, наведе се и погледна вътре. Хората бѣха настѣдали на високи дърсени скамейки. Презъ краката на първата редица той видѣ, че на срѣдата стоеше единъ смѣшникъ, който говорѣше и публичката се смѣеше. И Борко, безъ да иска, се засмя. Въ този мить върху боситѣ му крака се досегна нѣщо. Той плахо извърна глава, и сърцето му силно затупта, защото това бѣше хобота на грамадниятъ слонъ. Страхъ го скова, и Борко не можа да се повдигне. Слонътъ сякашъ разбра голѣмия страхъ на детето, прибра хобота си и го погледна. Борко се поуспокои. Слонътъ все го гледаше, и очитѣ му се навлажниха. Въ очитѣ на това дете той виждаше нѣкогашния свой малкъ господарь, съ корото се разхождаше изъ въковнитѣ гори на родната си. Малкото неръчѣ радостно гичаше около него, даваше му захарна тръстика и го галѣше. А привечеръ го изжпваше въ бистрата во-

СЛОНЪТЪ БОБО

